

การศึกษาเฉพาะกรณี

การแทรกซึมของคอมมิวนิสต์ในภาคใต้

พ่วง สุวรรณรัฐ

การศึกษาวิชาการรัฐประศาสนศาสตร์นั้น จะทำการศึกษาแต่เฉพาะหลักการต่าง ๆ ทางภาคทฤษฎีแต่ด้านเดิมนั้น หนักเป็นการเพียงพอไม่ เพราะการจะนำความรู้ในทางการบริหารไปใช้ให้เป็นประโยชน์และเป็นผลดีนั้น จำเป็นที่ต้องให้ผู้ศึกษาได้มีโอกาสพิจารณาปัญหาในทางปฏิบัติอีกด้วย แต่การที่จะนำนักศึกษานักบริหารผู้สนใจใคร่รู้ไปทดลองปฏิบัติราชการตามที่ต่าง ๆ เพื่อให้คุ้นเคยกับปัญหาต่าง ๆ นั้นย่อมไม่สะดวก จึงมีผู้คิดว่า เราอาจจะนำปัญหาทางปฏิบัติเหล่านั้นมาเผยแพร่ได้ถึงมือผู้ศึกษาได้โดยการศึกษาคณะกรณี (Case Study) เข้าทำนองว่า เมื่อภูเขาไม่ยอมมาหาพระมเหษหมัด พระมเหษหมัดก็ต้องไปหาภูเขา

คณะรัฐประศาสนศาสตร์มีความสนใจในการศึกษาเฉพาะกรณีนี้มาก และได้เคยนำมาใช้ในการศึกษาและผลครบรอบอยู่เสมอมา แต่ยังมีได้เคยลงในวารสารนี้มาก่อน จึงรู้สึกเป็นเกียรติและมีความยินดีอย่างยิ่งที่ท่านรองอธิบดีกรมมหาดไทย คุณพ่วง สุวรรณรัฐ ได้กรุณามอบบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาคดีเป็นคอมมิวนิสต์ผู้หนึ่งมาลงในวารสาร ทางคณะฯ เชื่อว่า เรื่องนี้มีคุณค่าในทางวิชาการอยู่หลายสถาน กล่าวคือ คำให้การนี้เป็นบันทึกเหตุการณ์ที่เป็นจริง ตามแบบของการศึกษาเฉพาะกรณีที่ดี ซึ่งนักศึกษาก็จะได้มีประสบการณ์เพิ่มขึ้นอีกกรณีหนึ่ง นอกจากนั้น การที่เรื่อนักกล่าวถึงการที่ผู้ก่อการร้ายชาวต่างประเทศพยายามและได้หาความบกพร่องของการบริหารราชการของประเทศไทย เพื่อบ่อนทำลาย จึงนับว่าเป็นคดีที่น่าสนใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่บรรดาข้าราชการฝ่ายทหารปกครองและประชาชนที่ปรารถนาความธำรงคงอยู่ของประเทศชาติอีกประการหนึ่งด้วย วารสารรัฐประศาสนศาสตร์หวังว่าผู้อ่านย่อมจะได้มีโอกาสสังเกตการณ์ทางสังคมและเศรษฐกิจของภาคใต้ รวมทั้งแง่คิดเล็ก ๆ น้อย ๆ อันเป็นประโยชน์อีกมาก

อนึ่ง ท่านรองอธิบดีฯ พ่วง ได้ชี้แจงว่า เรื่องนี้เป็นบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาคดีเป็นคอมมิวนิสต์ผู้หนึ่ง โดยใช้นามสมมุติ แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เมื่อ 10 ปีมาแล้ว ที่นำมาเสนอต่อท่านผู้อ่านก็เพื่อนักศึกษาจะได้ทราบวิธีการบีบบังคับแทรกซึมต่าง ๆ ของพวกก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ในส่วนหนึ่งของเมืองไทย และเจ้าหน้าที่ได้ปราบปรามเสร็จเด็ดขาดไปแล้ว

บ.ก.

วันที่ 11 ธันวาคม 2496

ข้าพเจ้า นายชั้น แซ่จั้น ชาย 56 ปี ตั้งบ้านเรือนอยู่หมู่ที่ 1 บ้านกุ่ม ตำบลตะเคา
อำเภอตะเคา จังหวัดสงขลา มีสัญชาติเป็นไทยโดยเกิดในประเทศไทย จากบิดาเป็นคน
ต่างดาว เชื้อชาติจีนและ มารดาเป็นคนไทย...

พนักงานสอบสวนได้แจ้งให้ข้าฯ ทราบแล้วว่า ข้าฯ ต้องหาเป็นสมาชิกสมาคมลับ
อันปกปิดวิธีการกระทำการอันเป็นคอมมิวนิสต์ กบฏภายในราชอาณาจักร โดยเป็นหัวหน้า
ยุยงส่งเสริมให้ราษฎรกระด้างกระเดื่องต่อระบอบประชาธิปไตย และจับคนไปกักขังทำให้
เสื่อมเสียอริยภาพ และล้มเลิกกระทำการฆาตกรรม ช่างนายวัน นายโต๊ะหัด นายคัม และ
ล้มเลิกกันพยายามฆ่านางบัวแก้ว เหตุเกิดที่ตำบลตะเคา ในระหว่างตั้งแต่ 1 มกราคม 2487
ถึง 5 ธันวาคม 2496 เวลากลางวันและกลางคืน และแจ้งให้ข้าฯ ทราบแล้วว่า ถ้อยคำ
ที่ข้าฯ ได้ให้การไว้จนอาจเป็นพยานหลักฐานยืนยันข้าฯ ในการพิจารณาคดีชั้นศาลได้ ข้าฯ
เต็มใจให้ถ้อยคำด้วยใจสมัคร ดังต่อไปนี้

ข้าฯ ทราบข้อหาแล้ว ขอให้การรับสารภาพตลอดข้อหา ไม่ขอสู้คดี หรืออ้างพยาน
แต่อย่างใด และขอให้ถ้อยคำต่อไปนี้ด้วยความสัตย์จริงว่า

ข้าฯ เกิดที่ตำบลตะเคา จำไม่ได้ จำได้แต่กำเนิดที่กิ่งอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา
บิดาข้าฯ ชื่อ นายชก เป็นจีนและ มารดาข้าฯ ชื่อ นางดี เป็นคนไทย เป็นคนกิ่งอำเภอนาทวี
เมื่อข้าฯ เด็กพอจำความได้ พ่อและแม่ก็พาข้าฯ มาอยู่ทำกินที่บ้านกุ่ม ตำบลตะเคา จังหวัด
สงขลา ข้าฯ ก็ได้อยู่ที่หมู่บ้านกุ่มนั้นตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ โดยมีอาชีพทางทำไร่ ทำสวน
ยางพารา

เมื่อข้าฯ อายุได้ 21 ปี ข้าฯ ได้รับหมายเกณฑ์เป็นทหาร แต่จับได้ส่งตึกไม่ต้องเป็น
จึงไม่ได้รับราชการทหาร

ในระหว่างเกิดสงครามญี่ปุ่น เมื่อปี พ.ศ. 2484 ข้าฯ ก็อยู่ ณ บ้านกุ่ม และที่บ้าน
กุ่มนั้นได้มีการตั้งสถานตำรวจไว้ตั้งแต่ก่อนเกิดสงครามแล้ว ในขณะที่เกิดสงครามนั้น ข้าฯ

ยังไม่ได้ติดต่อกับพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ และพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ยังไม่ได้เข้ามาติดต่อที่บ้านกูป เพราะมีสถานตำรวจตั้งอยู่ แต่ในขณะนั้นข้า ๆ ก็ทราบเหมือนกันว่าพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ตั้งอยู่ทางด้านประเทศมลายูของอังกฤษ แต่ขณะนั้นพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ยังไม่ได้เข้ามายุ่งเกี่ยวกับทางด้านฝ่ายไทยแต่อย่างใด ที่ทราบว่าจะไม่เข้ามาติดต่อเพราะถ้าเข้ามาติดต่อจะต้องผ่านบ้านกูป เนื่องจากบ้านกูปอยู่ติดต่อกับทางด้านมลายูของอังกฤษ ซึ่งเป็นที่ตั้งของพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ในมลายู

ในราวปี พ.ศ. 2487 วันเดือนใดจำไม่ได้ ราวปลายปี เวลากลางคืนประมาณเที่ยง ได้มีพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์พวกหนึ่งประมาณ 20 คนเศษ ได้ใช้กำลังอาวุธเข้าทำการปล้นโรงพักกูป และยึดโรงพักกูปไว้ได้ อันเป็นสาเหตุครั้งแรกที่ทำให้พวกโจรจีนคอมมิวนิสต์เข้ามาเกี่ยวข้องกับชาวบ้านกูปแต่นั้นมา ในตอนนั้น ข้า ๆ ยังไม่รู้จักกับพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ และยังไม่ได้ติดต่อกับพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์แต่อย่างใดเลย

ในวันที่พวกโจรจีนคอมมิวนิสต์เข้ายึดโรงพักกูปนั้น โจรจีนคอมมิวนิสต์เข้ายึดโรงพักและเอาปืนไปได้ แล้วพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ก็หลบหนีไปในคืนนั้น ไม่ได้ติดต่อหรือพบปะอะไรกับข้า ๆ เลย ทั้งข้า ๆ ก็ยังไม่รู้จักว่าใครเป็นโจรคอมมิวนิสต์ในขณะนั้นบ้าง โจรจีนคอมมิวนิสต์พวกที่มายึดโรงพักนั้นไม่ได้ยึดหมู่บ้านด้วย คงยึดแต่โรงพักกูปแห่งเดียว แต่พวกชาวบ้านได้หลบหนีไปแอบอยู่ตามป่า เมื่อพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์หนีไปแล้ว พวกชาวบ้านก็เข้าไปอยู่บ้านตามเดิม ข้า ๆ ก็ไม่ได้อพยพหนีไปไหนคงอยู่ที่บ้านกูปต่อมา

หลังจากยึดโรงพักกูปแล้วประมาณ 5 - 6 ปี ในราว 2492 ได้มีพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์จำนวน 5 คน ได้เข้าไปหาข้า ๆ ที่บ้านกูป จะเป็นวันเดือนใดจำไม่ได้ เวลากลางวันโจรจีนคอมมิวนิสต์จำนวนนั้นได้เข้ามาพบข้า ๆ และแนะนำตนเองว่าชื่อจิตร เป็นหัวหน้าและพวกอีก 4 คน เป็นผู้ช่วยทั้งสี่ไม่ได้แนะนำตัวเอง ได้มาพบและบอกแก่ข้า ๆ ว่าพวกเขาเป็นคนหนีมาจากมลายูของอังกฤษ อยู่ไม่ได้ พวกอังกฤษได้จับและขอรื้อวักกัน ข้า ๆ ก็ได้จัดหาอาหารให้ พวกนั้นมาขออาวุธขึ้นทุกคน ในตอนนั้น ข้า ๆ จำได้ว่านายจิตร มีปืนสะเต็น

ส่วนพวกอีก 4 คน มับนพก ข้าฯ เห็นกริ้วกว่าไม่ใช่คนดีเสียแล้ว เพราะเห็นมับนควย ทข้าฯ ได้จัดการรับรองให้ก็เพราะกลัว พวกทั้ง 5 คนจะมาพักอยู่ที่บ้านข้าฯ ครึ่งแรกเพียงคนเดียว พอรุ่งขึ้นคนขาวแดงก็กลับกันไป ในครึ่งแรกระหว่างที่มาพักไม่ได้พูดคุยอะไรกัน

หลังจากมาครึ่งแรกแล้ว ประมาณ 10 วัน พวก 5 คนก็ต่างออกมาอีก โดยนายจิตร เป็นหัวหน้ามาอีก มาคราวนี้มาขอรับรองให้ข้าฯ ช่วยหาข้าวสารและเสบียงอาหารให้กินบ้าง ถ้าไม่หาให้เขาก็อยู่ไม่ได้ และถ้าไม่ให้เขาก็ต้องบังคับเอาเงินหมด ข้าฯ ก็รับรองว่าจะจัดหาให้ ตามความประสงค์ และพวกก็ได้พักอยู่ที่บ้านแถวบ้านนคตอดมาเรื่อย ๆ มาจนถึงทุกวันนี้

ในตอนแรกก็เห็นแต่นายจิตรกับพวกเพียง 5 คนเท่านั้น คือ ๆ มากี่มากนั้นมากจนทอดทิ้ง และเปลี่ยนหน้ากันเรื่อย ๆ โดยอยู่ตามชายป่าแถวบ้านกบูนเอง ตามแถวป่าที่อยู่ยังไม่ยอมให้ข้าฯ ไป เป็นแต่เวลาจะมาติดต่อกับข้าฯ หรือมาเอาอะไรก็มาหาข้าฯ มาครั้งละ 4-5 คน เท่านั้นเอง บางครั้งก็มาแต่นายจิตรคนเดียว

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2492 เป็นต้นมาจนถึงปี พ.ศ. 2495 ข้าฯ กับพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ พวกนักมีความสัมพันธ์กันโดยวิธีการเช่นนี้ โดยยังไม่มีความสนิทสนมอะไร

ในระยะนี้เองพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์พวกนี้ได้ดำเนินการหลายประการ คือ

1. ขอรับรองไม่ให้ข้าฯ ไปตลาดอำเภอสะเตา โดยนายจิตรเป็นคนขอรับรอง ข้าฯ ก็ได้ถามว่า เพราะอะไรไม่ให้ข้าฯ ไป นายจิตรบอกว่าไปสะเตา พวกอำเภอเขาคนเดียวเขาถามอะไร ๆ ข้าฯ จะพูดผิดพูดถูกไป พวกนายจิตรเขามักได้ยินเขาแล้วจะตั้งข่าวมาด่าจนให้พวกเขารู้เขาจะฆ่าให้ตาย และบอกว่าไม่ให้บอกพวกอำเภอสะเตาว่าพวกเขามักมาข้าฯ ก็เลยไม่ไป เวลาไปข้าฯ ก็ต้องบอกพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ก่อน ถ้าพวกอนุญาตให้ไปได้ ข้าฯ ก็ไป ในตอนนั้น จำได้ว่า ข้าฯ ไปสะเตาไม่กี่ครั้ง ประมาณว่า 4 ครั้ง เมื่อไปแล้วไม่ค้างแรม ไปตั้งกลับในวันนั้น ที่ไปสะเตา 4 ครั้งนั้นจำได้ว่าครั้งหนึ่งไปติดต่อกับอำเภอเรื่องขออนุญาตบิน ครั้งที่สองไปทำเรื่องที่ดิน ครั้งที่สามไปขอยาให้ลูกชาย ครั้งที่สี่ไปหาซื้ออาหารกิน ทั้งสี่ครั้งไปตั้งกลับในวันเดียวไม่ได้ค้างที่สะเตาเลย เวลาจะไปตลาดนั้นจะต้องขออนุญาตจากนายจิตรหรือไม่ก็นายอื่น ซึ่งเป็นหัวหน้า

2. ขอร้องไม่ให้ออกไปจากที่บ้านกูบไม่ว่าที่ไหน ๆ ทั้งสิ้น โดยเฉพาะที่จะต้องไป ค้างแรมแล้วห้ามไม่ให้ไป ข้าฯ ก็ไม่ไป

สถานที่ที่ข้าฯ จะไปได้มีบ้านทุ่งยอ หัวควน ควนดัด พรุบอน และบางครั้งไปกับ พวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ด้วย โดยพาไปให้รู้จักกับชาวบ้านแถวนี้ ข้าฯ ก็ทำตามที่พวกเขา ต้องการ ไปกันเสมอ ๆ นับครั้งไม่ถ้วนในระยะนั้น

3. ครั้นมาเมื่อปลายปี พ.ศ. 2495 เป็นต้นมา นายจิตรกับพวกมีความเชื่อถือ ในตัวข้าฯ เพิ่มขึ้น จึงได้ใช้ข้าฯ เป็นคนเก็บเงินจากชาวบ้าน เพื่อเป็นการช่วยเหลือเขา ให้เก็บเงินตามชาวบ้านกูบ ทุ่งยอ พรุบอน หัวควน ตามแต่จะให้ ถ้าไม่ให้จะต้องตาย โดยข้าฯ ไปบอกให้ชาวบ้านตามหมู่บ้านที่กล่าวให้ทราบได้ ในระยะแรกข้าฯ ยังไม่ได้ ทำอะไรให้เห็นฤทธิ์ของพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ ก็มีคนให้ไม่ทอดทิ้งเก็บได้บ้างไม่ได้บ้าง เวลามาเอาเงิน ข้าฯ ก็มาเอาด้วย โดยมากกับพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ และถ้าบ้านไหน ไม่ยอมให้เงิน ข้าฯ ก็บอกให้พวกโจรจีนคอมมิวนิสต์พวกนั้นทราบ เมื่อบอกให้ทราบแล้ว พวกโจรจีนคอมมิวนิสต์จะถามข้าฯ ว่าทำไมเขาไม่ให้ ข้าฯ ก็บอกว่าเขาบอกว่าไม่มีเงินให้ แล้วข้าฯ ก็นำพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์มาจับตักในตอนที่หน้าพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ คือ นายจิตรนำมากตามบ้าน การที่ไม่ให้เงินและที่ข้าฯ จำได้มีดังนี้

(1) ที่บ้านนางฮืด หรือบัวแก้ว ข้าฯ ได้ไปหาและไม่ยอมให้เงินพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ ต่อมาข้าฯ ได้บอกพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ทราบ แต่อีกไม่นานก็ปรากฏว่า นางฮืด หรือบัวแก้ว ถูกพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ฆ่าตาย และข้าฯ ทราบว่า พวกโจรจีนคอมมิวนิสต์พวกนายจิตรนั้นเป็นคนฆ่าตายแล้วเอาศพไปทิ้งไว้ที่ใดก็ไม่ทราบ ถูกยิงที่บ้านคอยทิต

(2) นายริน คนมาตย์ย่างที่ทุ่งยอ และถูกจับเรื่องอะไรไม่ทราบ ๆ แต่เพียง ว่าถูกโจรจีนคอมมิวนิสต์จับไปฆ่าตายเสียแล้ว เมื่อ 2 ปีมานี้

(3) นายชุม อยู่ที่บ้านควนดัด ข้าฯ ได้ไปกับพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ด้วย และบอกให้เป็นผู้เก็บเงินให้พวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ ตามที่พวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ต้องการ แต่นายชุมไม่เก็บเงินให้ ต่อมาพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์ก็มาจับเอาตัวไป เมื่อเดือน 3 ปีที่แล้ว

(4) นายเที่ยง อยู่บ้านควนลัด และเคยอยู่ที่บ้านกุ่มก่อน แล้วหลบมาอยู่ที่บ้านควนลัด มาเก็บเงินส่งให้พวกโจรจั้นบ้าง นายเที่ยงมาอยู่แถวกุ่มไปบอกข้า ๆ ว่าไม่มีใครให้ ต่อมาพวกโจรจั้นคอมมิวนิสต์ก็จับเอาตัวไปฆ่าตาย แต่ว่าศพไม่ทราบเอาทิ้งไว้ที่ใด และจับเอาตัวไปพร้อมกันนายชุม เมื่อเดือน 8 ปีนั้น

ครั้นต่อมาตอนหลัง ๆ นี้ พวกโจรมาจับตัวเอาไปเช่นนี้หลาย ๆ คนเข้า พวกชาวบ้านตามบ้านทุ่งยอ พรุบอน ควนลัด ก็ต่างมีความกลัว จึงได้มอบเงินให้โจรจั้นคอมมิวนิสต์กันทุกครัวเรือน เพราะถ้าใครไม่ให้ก็อยู่ไม่ได้ของตายตั้งที่ข้า ๆ ได้ให้การมาแล้ว

การเก็บเงินตามชาวบ้านทุกถาดอน เก็บเป็นเดือน ๆ ทุกครั้งจะมาเอาเงินจากชาวบ้าน ข้า ๆ ก็ได้มาเก็บพวกโจรจั้นคอมมิวนิสต์ด้วย ข้า ๆ จำได้ว่าหมู่บ้าน ๆ เก็บเงินได้เดือนละดังนี้

หัวควน เก็บได้ประมาณเดือนละ 40 บาท

ควนลัด เก็บได้ประมาณเดือนละ 40 บาท

ทุ่งยอ และ พรุบอน เก็บเงินได้ประมาณเดือนละ 30 บาท

ส่วนที่บ้านกุ่ม ไม่เอาเงินจากชาวบ้าน เพราะชาวบ้านกุ่มช่วยแรง โดยคอยรับใช้พวกโจรจั้น หรือไม่ก็รับใช้ข้า ๆ เพื่อทำงานให้โจรจั้น

การเก็บเงินที่ส่งมอบไปเสร็จออกให้ เมื่อให้แล้วผู้ให้เงินจะต้องฉีกเสีย พวกโจรจั้นเอาแต่ตนชวไป บางครั้ง ข้า ๆ ก็มาเอาเอง บางเวลาพวกโจรจั้นให้ข้า ๆ มาแทน

ตอนแรก ๆ นี้เก็บแต่เงิน ไม่เอาเสบียงอาหารด้วย ถ้าพวกโจรจั้นจะเอาข้าวหรือไก่หรืออาหารอื่นใด ก็เอาเงินมาขอจากชาวบ้าน บางครั้งข้า ๆ ก็มาขอให้และจัดทำให้ แต่บางครั้งพวกโจรจั้นก็มาด้วย ข้า ๆ มาหาขอเอาเอง แต่ทุกครั้งที่พวกโจรจั้นมาตามหมู่บ้าน ข้า ๆ ก็มาคอยนำมาจากหมู่บ้านหัวควน ควนลัด ทุ่งยอ กุ่ม พรุบอน

การเก็บเงินจากชาวบ้าน ตามบ้านต่าง ๆ มีการตั้งหัวหน้าไว้คอยเก็บเงินให้ โดยข้า ๆ เป็นคนบอก ว่า คนนั้น คนนั้น เป็นคนเชื่อถือได้เป็นพวกเดียวกับพวกเรา (โจรจั้น) ควรให้เก็บเงินจากพวกชาวบ้านส่งให้ ข้า ๆ จึงได้แบ่งคนเก็บเงินเป็นบ้าน ๆ ดังนี้

บ้านห้วยควน นายยง เป็นหัวหน้า นายแอ เป็นผู้ช่วย

บ้านทุ่งยอ พรุบอน นายต้มและ เป็นหัวหน้า

บ้านกุ่ม ยกเงิน เพราะใช้แรง แต่การควบคุมการใช้แรงให้พวกโจรจั้นอยู่ในความ
ควบคุมดูแลของนายบ้าน คือตัวข้าฯ

แต่หัวหน้าของพวกโจรจั้นตามหมู่บ้าน คือ ห้วยควน ควนลัด ทุ่งยอ พรุบอน
ต้องขนของกับข้าฯ ออกต่อหนง หัวหน้าเก็บเงินที่ตงมาตองข้าบี่แล้ว เว้นแต่บ้านควนลัด
พวงมาตงหัวหน้าเมอเคอณ 11 บั้นเอง คือเมอตองต้ามเคอณมานเอง

4. นอกจากการเก็บเงินแล้ว ก็ได้มีการจัดเวรยามคอยสอดส่องความเคลื่อนไหว
ของเจ้าหน้าที่ไทยและอังกฤษด้วย โดยจัดไว้ตามหมู่บ้านรอบนอก ๆ ที่ตงค้ายของพวกโจรจั้น
การจัดเวรยามตามหมู่บ้านนี้ได้มอบหมายให้จัดดังนี้

บ้านห้วยควน นายงะ เป็นคนจัดเวรยาม จัดเป็นวัน ๆ วันใครวันนั้น

บ้านทุ่งยอ นายงะ จัดเหมือนกัน

บ้านควนลัด นายงะ จัดเหมือนกัน

บ้านกุ่ม ข้าฯ เป็นคนจัดเวรยาม

การตั้งให้จัดเวรยามนี้ ข้าฯ เป็นคนตั้งพวกบ้านให้จัด และถ้ามการเคลื่อนไหว
ของเจ้าหน้าที่ตองไปบอกให้ข้าฯ ทราบก่อนเจ้าหน้าที่เดินทางไปถึง เพื่อข้าฯ จะได้ไปทำ
เครื่องหมายให้พวกโจรจั้นทราบตามเส้นทางที่ตงค้ายของพวกโจรจั้น หรือตามที่พักพวก
โจรจั้นมารับของเสบียงอาหารต่าง ๆ

เครื่องหมายที่แจ้งให้โจรจั้นทราบว่าเจ้าหน้าที่มา

คือบักไม้ไผ่ตคนแล้วเอาเชือกคล้องไว้ที่ปลายไม้ ถ้าเจ้าหน้าที่มาไม่เกิน 20-30 คน
เอาเชือกขดปลายไม้ไว้ตคนเดียว ถ้ามาเกินกว่า 30 คนขึ้นไป เอาเชือกขดปลายไม้ไว้ตสอง
ต้น และทงใจเซนนตตลอดระยะเวตาที่เจ้าหน้าที่ขงอยู่ เมื่อพวกโจรจั้นออกมาก็จะพบ
เครื่องหมายตงกตางน แล้วก็จะหลบหนีหรือเตรียมตัวไว้เพอต่อต่อสู้แล้วแต่เหตุการณ และ

จำนวนเจ้าหน้าที่ เครื่องหมายโจรจันมาเห็นเขาก็จะตั้งใจเช่นเพื่อเป็นการแสดังให้ทราบ
 ว่าเจ้าหน้าที่ยังอยู่ยังไม่กดบ เมื่อเจ้าหน้าที่เดินทางกลับ ข้าฯ ก็ไปเอาเครื่องหมายดังกล่าว
 น้ออกเสียจากที่ปักไว้ ก็เป็นการแสดังว่าเจ้าหน้าที่ได้เดินทางกลับไปแล้ว หรือไปที่อื่นแล้ว
 เครื่องหมายที่กดวางนไซมาดงแต่เริ่มมพวกโจรจันเข้ามาแล้ว ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลง นาย
 จิตร หัวหน้าโจรจันเป็นคนสั่งให้ทำเครื่องหมายดังกล่าวเพื่อเป็นการแจ้งให้ทราบซึ่งกันและ
 กัน เกยวณเรือน

ส่วนเวลาดอกมาตามชาวบ้านหรือออกมาหาข้าฯ หรือมาหาเด็บยงอาหารหรือออกมา
 เอาเงิน ถ้าออกมาไม่เห็นเครื่องหมายดังกล่าวแล้ว พวกโจรจันจะออกมาเอง แสดังว่า
 ปลอดภัย ไม่มีเจ้าหน้าที่ และเกาะไม้แจ้งให้ข้าฯ ทราบก่อน ตั้งแต่ครั้งตัดคอกนมาจนถึง
 เมื่อครั้งที่ตรวจของกฤษมายงและยึดค่ายที่บ้านกุ่มเมื่อเดือน 10 ปั้นเอง สถานที่ปักเครื่องหมาย
 เพื่อแจ้งให้พวกโจรจันทราบอยู่ที่ทางเดินเดี่ยวโรงพักถูกเก่าไปประมาณ 2 เส้น อยู่
 ข้างทางห่างทางประมาณ 10 วา มีต้นไม้ใหญ่เป็นที่ปรากฏ บักไว้โคนต้นไม้เป็นทาบออก
 หรือตั้งข่าวให้ทราบก่อนเข้ามาบ้านกุ่ม และทุกครั้งตั้งข่าวจะต้องปักไว้ ณ ที่นี้ ไม่ได้
 เปลี่ยนแปลง ทนห่างจากค่ายที่พวกโจรจันอยู่ประมาณเดินหนึ่งชั่วโมง

เมื่อครั้งที่ตรวจของกฤษมายงยึดค่ายพวกโจรจันได้แล้ว พวกโจรจัน
 ก็ย้ายมาตั้งทางบ้านหัวควน และเวดามี่อะไรเกี่ยวกับข้าฯ พวกโจรจันก็มาแจ้งกับนายงะ
 และนายงะแจ้งให้ข้าฯ ทราบออกคอกหนึ่งเพื่อมาพบกับพวกโจรจัน และเด็บยงอาหารก็มาเอา
 ทางบ้านหัวควน โดยนายงะเป็นคนจัดตั้ง และสถานที่แจ้งและตั้งข่าวให้ทราบ พวกโจรจันทราบ
 ก็แจ้งทางบ้านหัวควน โดยนายงะเป็นคนแจ้งให้ทราบ และข้าฯ ทราบเหมือนกันว่าสถานที่
 นัดพบอยู่ที่ไร่นายหมัด นายบุญ นายหิบบ ข้าฯ เคยไปพบกับพวกโจรจันที่นั่นหลายครั้ง จำได้ว่า
 ประมาณ 2 ครั้ง ครั้งแรกไปพบเกี่ยวกับเรื่องของพวกโจรจันมถาน เกตอ และพวกนยง
 ไม่ได้ไปเอา ให้ถามข้าฯ ว่าเขาไว้ที่ไหน ข้าฯ ก็บอกให้ทราบแล้วพวกนั้นก็ไปเอาเอง ครั้ง
 ที่สองตั้งให้นายงะไปตามมาพบ เรืองให้ข้าฯ ไปควนลัดเพื่อจะให้นำไปหานายอ่า แล้วก็ไป

ด้วยกันในตอนกลางคืนโดยบอกแก่ข้าฯ ว่า ไม่รู้จักใคร ให้ข้าฯ นำไป และฝากฝังคนที่เชื่อใจ
ได้ว่าจะจะไปขอความช่วยเหลือ และอยากจะได้ใจพวกคนลี้ภัยสักที่เป็นอย่างไร แล้ว
ก็กลับไปคนนั้น และมาแยกทางกันที่บ้ายางหลังบ้านคนของตนเอง

5. ข้าฯ ได้ทำความช่วยเหลือพวกโจรจีนคนตลอดมา และให้ความสะดวกสบาย
ตลอดจนให้ความปลอดภัยจากการปราบปรามของเจ้าหน้าที่จนเป็นเหตุให้พวกโจรจีนมีความ
เชื่อถือและไว้วางใจข้าฯ มาเป็นลำดับ ในขั้นแรกข้าฯ ก็ทำไปเพราะความกลัว ตอนที่รู้จักกัน
ใหม่ๆ ครั้นต่อๆ มาข้าฯ ได้รับความเชื่อถือจากพวกโจรจีนคนมากเข้า จนกระทั่งประมาณ
2 ปีมานี้ ข้าฯ เห็นว่าพวกข้าฯ คนใดที่อยู่ในคำสั่งและคำพูดของข้าฯ ก็ได้รับความสะดวกสบาย
และความปลอดภัยทุกอย่างจากพวกโจร ข้าฯ จึงมีใจเข้าไปกับพวกโจรด้วยความสมัครใจ และ
ได้ให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจังจนเป็นลำดับ ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ดังต่อไปนี้

(1) เมื่อปี 2495 เป็นต้นมาได้ให้ข้าฯ มีหน้าที่ช่วยเหลือพวกโจรจีนเกี่ยวกับ
เสบียงอาหารโดยให้จัดหาให้เป็นประจำ และเป็นหัวหน้าเก็บเสบียงอาหารจัดส่งให้ตามปกติ
ไม่กำหนดแน่ชัดแต่คว่ำครวญนิตเอาของอะไร เมื่อเอามาให้แจกจ่ายต่อไปว่าจนวนหนวน
จะเอาอายุน้อยให้จัดให้อีก แต่อย่างช้าไม่เกิน 6-7 วันเท่านั้น อาหารที่เขาเอาข้าว, ไก่,
มะพร้าว ส่วนอาหารพิเศษที่ส่งเป็นบางครั้งบางคราว มี หมาก งูเห่าต้ม สำหรับหมา ข้าฯ
เคยจัดส่งให้ 2 ตัว ข้าฯ ส่งครั้งหนึ่งไม่น้อยกว่า 15 กิโล และบางครั้ง 20 กิโล มะพร้าว
คราวละ 3-5 ลูก ไก่ครั้งละ 4-5 ตัว มาเอาเอง ส่วนมากไม่ให้เงินแต่บางครั้งให้เงินบ้าง
แต่ให้น้อยกว่าราคาขายธรรมดา โดยบอกว่าจะเขามากทำไม่ เขาได้ช่วยเหลือกันคิดว่า
แต่ข้าฯ เขาไปจากชาวบ้านนั้น ข้าฯ ไม่ได้ให้เงิน และทุกครั้งที่เขาเสบียง ข้าฯ ก็จัดหา
จากบ้านทุ่งยอ พรุบอน หัวควน และที่กุ่มเองด้วย ยกทางโจรจีนให้ไม่มี ให้เป็นแค่หัวหน้า
และเป็นตัวแทนคานหามบ้านทุกถาดวนเท่านั้น

(2) ข้าฯ คอยสอดส่องดูแลพฤติกรรมของพวกราษฎรชาวบ้านพรุบอน ทุ่งยอ
หัวควน คนลี้ภัย กุบ ว่าผู้ใดเป็นผู้ที่เป็นปฏิปักษ์ต่อพวกโจรจีนบ้าง หรือเป็นพวกของเจ้า-
พนักงานบ้าง หรือใครช่วยเหลือเจ้าพนักงานบ้าง หรืออภัยหนังพวกแหงหัว หรือผู้ใดไม่เชื่อ

ฟังคำสั่งหรือคำพูดของข้าฯ บาง หรือไม่ช่วยเหลือข้าฯ บาง ก็บอกให้พวกโจรจันเหล่านั้นทราบ เมื่อบอกแล้วพวกโจรจันก็จะพาข้าฯ มากับพวกมัน แล้วให้พามาพบคน ๆ นั้น แล้วพวกโจรจันก็จะตั้งส่อนก่อนว่าอย่าทำอย่างนั้น ให้เชื่อฟังกันโดยให้เชื่อข้าฯ ด้วย และให้ช่วยเหลือกันตามที่ข้าฯ บอกมา แล้วพวกโจรจันก็จะกลับไปกับข้าฯ และต่อมาถ้าข้าฯ มาพบ เห็นว่ายังไม่เชื่อฟังอีกให้ข้าฯ แจ้งให้พวกโจรจันทราบ พวกนั้นจะมาจับตัวเขาไปเสีย ซึ่งข้าฯ เชื่อว่าเขาไปฆ่าตาย เพราะทุกรายที่จับไปไม่เคยได้กลับมาอีกเลย สูญหายไปโดยไม่ทราบว่ายู่ที่ใด

(๖) ในระยะนี้เองในปี 2496 นี้ ที่บ้านห้วยคอง ข้าฯ จำได้ว่าเมื่อประมาณ 3-4 เดือนมานเอง ข้าฯ ได้มากับพวกโจรจันมาพบนายงะที่บ้านห้วยคอง มาพบที่ไร่นายหีบ นายงะ ได้บอกแก่นายย่นว่านายโต๊ะหรี กับนางคัมมะ ไม่ช่วยเหลือพวกโจรจัน ขอเงินก็ไม่ให้ ขอข้าวขอของอะไรก็ไม่ได้ ไปคอยช่วยเหลือเจ้าหน้าที ข้าฯ ก็บอกแก่นายย่น รองหัวหน้าพวกโจรจันว่าจริง ๆ ทำมันไม่ค่อยดีเหมือนกัน (คือหมายความว่านายโต๊ะหรี นางคัมมะ) มีที่ทำเป็นปฏิปักษ์ต่อพวกเรา (โจรจัน) พอบอกแก่นายย่นก็ว่าไม่เป็นไรช่างมัน หลังจากข้าฯ กับนายงะบอกแก่พวกโจรจันแล้วประมาณ 10 วัน ข้าฯ ก็มาคนเดียวจากบ้านกูบจะไปชُرระที่บ้านม่วง จะไปชُرระอะไร ข้าฯ จำไม่ได้เสียแล้ว พอเดินมาถึงบ้านห้วยคองเวลาประมาณ 11.00 น. ก็พบนายงะที่บ้านห้วยคอง นายงะได้บอกแก่ข้าฯ ว่าพวกโจรจันให้ไปพบที่บ้านเก่า (บ้านห้วยคองเก่า) ห่างจากหมู่บ้านห้วยคองประมาณ 2 เส้นเศษ ๆ ข้าฯ ก็ไปกับนายงะไปพบนายย่นกับพวกอีก 3 คน รออยู่ที่ดงมะพร้าวที่บ้านเก่า และถามข้าฯ ว่า จะไปไหน ข้าฯ ก็บอกแก่นายย่นว่าจะไปชُرระบ้านม่วง นายย่นถามข้าฯ ว่าจะไปทำไม ข้าฯ บอกว่า จะไปเยี่ยมคนเจ็บ นายย่นบอกว่าจะไม่ให้ไป ให้นอนค้างอยู่ที่บ้านห้วยคอง ให้อยู่บ้านนายแอ และบอกว่าตอนหัวรุ่งตอนไก่ขัน ให้ออกไปกับนายงะ ไปตีทางที่ส่องนวางตรงทางแยกที่จะไปทุ่งยอ เพื่อคอยตักไม่ให้คนบ้านห้วยคองหนีไปเพราะกลัวคนทอนจะหนี และว่าถ้าใครหนีไปก็บอกให้กลับมาเสีย พอบอกเท่านั้น นายย่นกับพวกก็แยกกันไป ส่วนข้าฯ ก็กลับมาที่บ้านห้วยคองมากับนายงะ และมาพูดบอกกับพวกชาวบ้านว่า พรุ่งนี้เช้าจะไปบ้านม่วงแต่เช้า เพราะมีชُرระและจะชวนนายงะไปด้วย นายงะก็บอกแก่ชาวบ้านให้ทราบ เหตุที่พูดเช่นนั้นก็เพื่อจะบอก

ให้ชาวบ้านหลงเชื่อและไม่เข้าใจผิดคิดว่าซ้ำ ๆ กับนายจะรู้กับพวกโจรจีน ตอนนั้น ข้าฯ ยังไม่ทราบว่าโจรจีนจะเข้ามาทำไมที่บ้านห้วยคอง เป็นแต่เชื่อว่าจะต้องมาจับตัวใครไปแน่ เพราะนายจะเคยบอกกับโจรจีนไว้เมื่อ 10 วันก่อนว่านายโต๊ะหรีกับนางคิมะเป็นแนวห้าไม่ช่วยเหลือ และซ้ำ ๆ ก็คิดว่าคงจะมาเอาตัวนายโต๊ะหรีแน่ ๆ เพราะคนอื่นไม่เห็นมีใครที่เป็นแนวห้า และถ้าบอกแก่โจรจีนให้ทราบถึงผู้เป็นศัตรูแล้ว โจรจีนเป็นต้องให้พวกมาเอาตัวไปเสีย เพื่อให้คนอื่นเกรงกลัว ครั้นแล้วในคืนนั้นข้าฯ ก็ไม่ไปไหน และตอนกลางคืนก็นอนที่บ้านนายแอพอไ้ช่นรุ่งชุนยังไม่ทันสว่าง ข้าฯ กับนายจะก็ออกเดินทางไปตามที่ตกลงกันได้กับพวกโจรจีน โดยออกไปรอคักทางอยู่ตามทางที่ตกลงไว้ แต่บอกตรงพวกนั้นว่าจะไปบ้านม่วงซ้ำ ๆ ออกไปคักทางอยู่จนสว่าง รออยู่จนเกือบเที่ยงตามที่นายยื่นสั่งไว้ จึงได้กลับมาที่บ้านห้วยคองกับนายจะ เข้ามาในบ้าน พวกบ้านห้วยคองหลายคนได้พูดเล่าให้ข้าฯ ฟังว่า พวกโจรจีนมาจับเอาตัวนายโต๊ะหรี กับนางคิมะไปแล้ว ข้าฯ ก็ไม่พูดอะไร เป็นแต่พูดว่าทำใจได้เถิด เมื่อมันจะจับ ถึงตัวเราเหมือนกันถามว่าจะเอาตัวก็จะทำอย่างไรได้ละ และซ้ำ ๆ ไม่ได้พูดอะไรอีก และไม่กล้าพูดอะไร เพราะรู้อยู่แล้ว ถ้าพูดไปพวกโจรจีนรู้เขาก็จะโกรธซ้ำ ๆ เขาออกการที่นายโต๊ะหรีและนางคิมะถูกจับไปนี้ ก็เพราะเหตุที่นายจะและซ้ำ ๆ ได้บอกกับพวกโจรจีนว่า เป็นคนไม่ดี ไม่ช่วยเหลือ เมื่อพวกโจรจีนจับตัวนายโต๊ะหรีกับนางคิมะไปแล้วประมาณ 5-6 วัน พวกโจรจีนมีนายยื่นเป็นหัวหน้า กับพวกออก 3 คน ชุดเต็มชุดไปหาซ้ำ ๆ ที่บ้านกุ่มซ้ำ ๆ ได้พูดว่าจับโต๊ะหรีไปเร็วไป นายยื่นบอกว่าไม่ดีแล้วไม่เอาไว้ ส่งสอนไม่ได้แล้ว ส่วนที่ว่าเขาไปฆ่าหรืออย่างไรซ้ำ ๆ ไม่ได้ตาม และนายยื่นก็ไม่ได้บอก แต่การที่นายโต๊ะหรีกับนางคิมะถูกจับไปนี้ ข้าฯ เชื่อเท่า ๆ กันสองอย่าง ชนิดหนึ่งอาจจะเขาไปฆ่าตายแล้วทั้งสองคน อีกอย่างหนึ่งอาจจะเขาไปทรมานแล้วใช้ทำงานในค่าย และอาจจะตายเพราะอดอยากและถูกทรมานก็ได้ และซ้ำ ๆ สงสัยว่าคงจะจับเขาไปในค่ายใหญ่ทางมลายูมากกว่า นายจะกับนายโต๊ะหรีจะถูกกักหรือมีสาเหตุอะไรกันบ้าง ข้าฯ ไม่ทราบ และซ้ำ ๆ ทราบว่านายโต๊ะหรีกับนางคิมะถูกจับไปนี้ไม่มีผู้ใดไปแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ไทยแต่อย่างใดเลย คงปิดไว้เงียบ เช่นนศตอดมา จนเจ้าหน้าที่มาทราบเรื่องและมาพบเห็นเอง

6. การประชุมพวกนั้น ข้าฯ ได้จัดให้มีการประชุมตามหมู่บ้าน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2495 ตอนปลายปี โดยพวกโจรจีนพิมพ์ใบปลิวแจกตามชาวบ้านเป็นภาษาไทย ให้ข้าฯ นำมาแจกโดยที่นายงจะเป็นคนแจกบ้าง ข้อความในใบปลิวภาษาไทยว่า ภายในเดือน 12 ปีที่แล้ว พวกเราจะออกจากไทย จะได้อยู่สบายๆ แล้วพวกเขา (โจรจีน) จะออกไปอังกฤษ และจะไปค้ำคานอังกฤษ เขาใบปลิวมาแจกให้ชาวบ้านอ่าน เมื่อชาวบ้านอ่านแล้วก็ให้ฉีกทิ้งเสียทันที การประชุมนี้ ข้าฯ มาประชุมคนเดียว บางครั้งพวกโจรจีนก็มาประชุมด้วย ครั้งแรกๆ สามีครั้งพวกโจรจีนมาประชุม นายยื่นเป็นหัวหน้ามาเอง นายยื่นพูดภาษาไทยได้เล็กน้อยเท่านั้น ส่วนนายจิตรไม่ออกมาประชุม นายจิตรจะออกมาก็คงเป็นเรื่องสำคัญๆ เท่านั้น นายยื่นมาอยู่ด้วยแต่เวลาช้ำแจกับชาวบ้านให้ข้าฯ เป็นคนพูด ประชุมที่หัวควนควนลัด ทุ่งยอ พรุบอน กุบ เวลาประชุมทุกบ้านต้องมา บ้านไหนไม่มาไม่ได้ มาบ้านละคนสองคน กำหนดวันที่แน่นอนไม่มี วันไหนจะประชุมกันดีและเรียกเลย ข้อความที่ประชุมโดยมากประชุมเหมือนๆ กันทั้งนั้น คือให้เป็นพวกเดียวกัน ให้ช่วยเหลือพวกเขา (โจรจีน) และให้เป็นกำลังให้ด้วย ให้คู่สอดส่องให้ความปลอดภัยกับพวกโจรจีนด้วย เขาจะต่อสู้เพื่อให้ทุกคนได้อยู่กันสบายๆ ได้เป็นอิสระ และถ้าพวกเขาจัดการกับอังกฤษสำเร็จ เขาจะเขาไปอยู่ด้วย และจะให้ทำงานอยู่กับพวกเขา หรือสมัครใจจะอยู่ในประเทศไทย เขาก็รับรองจะดูแลและให้ความช่วยเหลือให้อยู่สบาย และจะช่วยเหลือร่วมมือให้ความสุข ทั้งในด้านเงินทองด้วย เขาบอกว่าถ้าอยู่กับเขา เขาจะปกครองอย่างเสรี อยู่ร่วมกันให้ความช่วยเหลืออย่างทั่วถึง และทุกสิ่งทุกอย่างที่ผลิตชน จะต้องเป็นของส่วนรวมไม่เป็นของผู้ใด อยู่อย่างช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่ถ้าอยู่ในประเทศไทยเขาก็ช่วยเหลือไม่ได้ ช่วยได้แค่เงินทองเท่านั้น เดือน 12 ปีที่แล้วแหละ พวกเราจะได้อยู่สบายกันนะ เขาจะไปอยู่ทางมลายูและปกครองดูแลช่วยเหลือคนไทยที่ช่วยเหลือเขาทางนี้ให้มีความสุขยิ่งขึ้น (หมายถึงเดือนพฤศจิกายน 2496)

ข้าฯ ก็พูดอบรมราษฎรตามที่ข้าฯ ทราบวัตถุประสงค์ของพวกโจรจีน ตามหมู่บ้านเหล่านั้น ปรากฏว่ามีผู้เชื่อถ้อยและเห็นดีเป็นส่วนมาก ส่วนคนที่ไม่เห็นด้วยข้าฯ ไม่เห็นมี

เพราะถ้ามันจะอยู่ตามหมู่บ้านที่ข้าฯ ถ้าวอปรมนั้นไม่ได้ ข้าฯ ทำการประชุมเช่นนี้เดิมขอ
จนพวกโจรจีนเชือดอและนับถือข้าฯ เดิมขอมา และข้าฯ บอกไปตามวัตถุประสงค์ของพวก
โจรจีนทุกอย่างตามที่ข้าฯ ได้รับมอบหมาย เมื่อเวลาประชุมไม่มีใครคัดค้านหรือออก
ความเห็นอย่างใด ต่างรับฟังไว้ทุกคน

7. การตั้งค่ายในเขตไทยของพวกโจรจีนครั้งแรกจะตั้งอยู่ที่ใดข้าฯ ไม่ทราบ แต่
ต่อมาเมื่อปี 2495-2496 พวกโจรจีนที่มาตั้งค่ายในเขตไทยก็มาถามข้าฯ เหมือนกันว่า
ควรจะตั้งค่ายที่ไหนดี และที่ไหนเหมาะที่จะตั้งค่าย โดยปกติค่ายจะตั้งจะต้องอยู่ใกล้ลำน้ำ
ข้าฯ ก็เคยออกความเห็นให้พวกโจรจีนเหมือนกัน เช่น ข้าฯ เคยแนะนำว่า ควรตั้งค่าย
ที่ปลายคลองลำซัน เขตติดต่อกับไทรบุรี แต่ปรากฏว่าพวกโจรจีนไม่เชื่อ คงมาตั้งค่ายอยู่
แถวเขตไทย แถวบ้านกุ่ม แถวเป็นลำน้ำใกล้ๆ บ้านกุ่ม ติดต่อกับหัวควนเดี้ยโดยมาก ข้าฯ
ก็ทราบเหมือนกันว่าค่ายของพวกโจรจีนอยู่ในเขตหมู่บ้านเหล่านี้ แต่อยู่ตรงไหนข้าฯ ไม่ทราบ
แน่เพราะเค็ดอนไหวเดิมขอ คนที่มาติดต่อเรื่องตั้งค่ายนั้นคือนายจิตร

8. พวกโจรจีนที่อยู่ในเขตไทยที่ข้าฯ รู้จักและติดต่อกันด้วย และจำหน้าได้ แต่บางที
ไม่รู้ชื่ออะไร

หัวหน้า นายจิตร มีรูปร่างเป็นคนจีน เขียนหนังสือจีนได้ แต่บอกข้าฯ ว่าเป็น
คนไทย และว่าเชื่อเถอะว่าเป็นคนไทย ไม่ทำอะไรประเทศไทย แต่ข้าฯ มองแล้วไม่เชื่อว่า
เป็นคนไทย เพราะพูดจีนได้และเขียนหนังสือจีนได้ ทั้งพูดไทยได้ดีด้วย และบอกว่าพ่อแม่
อยู่ในประเทศไทย ลูกเมียอยู่ในประเทศไทย และอยู่ในเมืองไทยนี้ มันเข้าออกนอกใน
ได้ทุกแห่ง และที่เข้ามาในนี้มาจัดการในเรื่องต่อต้านอังกฤษเท่านั้น และว่าพวกชาวบ้าน
ที่รู้เห็นจะพูดอะไรไม่ได้ ถ้าพูดที่ไหนมันรู้ทงนนั้น เพราะในตลาดในเมืองพวกมันอยู่ได้ทงนนั้น
ถ้าเราจะเขียนหนังสือมาบอกนคเดยวักคองคายกันหมด

รองหัวหน้าชื่อ นายย่น เป็นจีนแท้ ๆ พูดไทยได้น้อย

พวกลูกน้องมี :-

นายต้ม หรือผิด เป็นเงินแท้ๆ พุดมตายกับเงินได้
นางหมอย เป็นหญิง ทำหน้าที่หมอน่วยพยาบาล เคยมาฉีดยาและแจกยาให้
นายชั้น หรือซ่ม เป็นชาย เป็นเงินแท้ๆ พุดไทยได้บ้างเล็กน้อย
นายเช็ก (หัวหน้าใหญ่) เป็นชาย เป็นเงินแท้ๆ พุดไทยไม่ได้ พุดมตายได้
นายฟูก (มีไฟที่โตควรมีขนยาวออกมา) อายุมากแล้ว เป็นเงินแท้ๆ พุดไทยไม่ได้
มตายก็พุดไม่ได้

นายอะไร ไม่มีใครบอกชื่อ แต่มีเืองออกคำๆ ออกมาที่ปลายจมูกทางซ้าย อายุ 30 ปี
เป็นเงินแท้ๆ พุดไทยไม่ได้ มตายพุดได้

นายอะไร ไม่ทราบชื่อ แต่หน้าดำปานซึกหนึ่งอยู่ด้านซ้าย บิดด้านซ้ายด้วย
เป็นเงินแท้ๆ พุดไทยได้เล็กน้อย มตายพุดได้

พวกทักถ้าวมาเป็นพวกโจรจีนที่เคยมาติดต่อและร่วมมืออยู่กับข้าฯ ตั้งแต่แรกมา
พวกนี้เป็นชาวจีน ส่วนมากพูดภาษาแคะกับข้าฯ เพราะข้าฯ พูดภาษาแคะได้ ถ้าบางคนพูด
แคะไม่ได้ ก็พุดมตายซึ่งข้าฯ ก็พุดได้เหมือนกัน

9. พวกโจรจีนที่คงค้างอยู่ในที่ต่างๆ นั้น ข้าฯ ทราบวัตถุประสงค์ของพวกนี้เหมือน
กัน โดยพวกนี้ได้แจ้งให้ข้าฯ ทราบว่า พวกโจรจีนพวกนี้มวัตถุประสงค์ทางการเมืองเหมือน
กัน โดยนายจิตรเคยบอกแก่ข้าฯ เสมอๆ และเคยขอความร่วมมือจากข้าฯ อีกต่อหนึ่งซึ่ง
ข้าฯ ก็ได้เคยช่วยเหลือให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์

เกี่ยวกับนโยบายของพวกโจรจีนมตง

ต้องการจะปกครองแหลมมลายูและไทยตอนใต้ เพื่อดำเนินการปกครองที่ปกครอง
อยู่ในขณะนี้ และเพื่อจะทำการอันเป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาลของประเทศที่พวกโจรจีนอยู่โดย
นายจิตรบอกว่า มีนโยบายการปกครองที่จะปกครองอย่างเสรี คือทุกคนที่เสรีอยู่กันอย่าง
อิสระ ต่างคนต่างทำมาหากิน แต่ผลประโยชน์ทั้งหมดจะต้องเป็นของส่วนรวม เพื่อจะได้
เอาของส่วนรวมไปช่วยคนอื่นหรือประเทศบ้านใกล้เรือนเคียงที่ยากจน ทรัพย์สินชาวของ

ของทุกคน ๆ จะต้องเป็นส่วนรวม อะไรทุกอย่างจะต้องเป็นส่วนรวม จะเป็นของ
 คนหนึ่งคนใดไม่ได้ ทุกคนทำงานและอยู่กันอย่างเสรีไม่มีการบังคับ หรือควบคุมกันอย่างที่
 เป็นอย่างนี้ และว่าในเดือน 12 ปีนี้ (หมายถึงเดือนพฤศจิกายน 2496) พวกเราจะได้
 สบายแล้ว ทางพวกเขาจะได้ปกครองประเทศไทยตอนใต้ และปกครองแหลมมลายูของ
 อังกฤษ โดยพวกเขาจะเข้าต่อสู้กับอังกฤษ ส่วนประเทศจีนส่วนใหญ่นี้จะเข้ามาโจมตีทางเหนือ
 โดยจะเข้าทำการพร้อม ๆ กัน

นโยบายพวกนี้ บางทีข้าฯ ก็เห็นด้วยบ้างขอ และที่เห็นคัดค้าน

นโยบายที่ว่า ถ้าเขาไปปกครองแหลมมลายูได้แล้ว พวกมันจะทำอะไรทุกอย่างเพื่อ
 ส่วนรวมและจะช่วยเหลือคนที่แก่ ๆ ไม่ต้องทำงาน จะรับเลี้ยงให้ความสุขทุกอย่าง เมื่อ
 ภรรยาเกิดบุตร ทางมันจะเอาไปเกิดให้ และมีโรงพยาบาลรับเลี้ยงเด็กดูแลให้เสร็จ ตลอดจน
 จนเข้าโรงเรียนและออกโรงเรียนโดยไม่ต้องเสียเงิน นโยบายของพวกมันจะจัดไว้เสร็จ
 สำหรับเลี้ยงดูเด็ก พ่อแม่ไม่ต้องเลี้ยงดู คนยากจนจะได้รับส่วนแบ่งจากคนที่ร่ำรวยจะเอา
 ของคนที่ร่ำรวยมาแบ่งให้เสมอ ๆ กันเสีย และว่าตามหมู่บ้านเด็กหมู่บ้านน้อยที่เป็นอยู่เวลานี้
 มันจะดูแลให้ทั่วถึง โดยจัดให้มีหัวหน้าหมู่บ้านทุกหมู่บ้าน พวกชาวบ้านจะต้องเชื่อฟัง
 หัวหน้าหมู่บ้านและถ้าขัดชนหัวหน้าหมู่บ้านมีอำนาจโทษได้ไม่ต้องถึงโรงศาล สะดวกแก่
 การปกครองและให้ความปลอดภัย ไม่เหมือนเช่นอย่างที่เป็นอยู่นี้ ใครในหมู่บ้านจะทำอะไร
 ต้องบอกหัวหน้าหมู่บ้านก่อน และใคร ๆ ทำอะไรได้หัวหน้าหมู่บ้านจะเก็บรวบรวมไว้แล้ว
 ส่งไปได้เป็นส่วนรวม ใครยากจนก็เอาไปกินไปใช้ได้

นโยบายที่กล่าวมานี้ ข้าฯ มีความเห็นด้วย ส่วนอย่างอื่นข้าฯ ก็ไม่ค่อยเข้าใจ
 และยังไม่ทราบความหมาย ก็ยังไม่เห็นด้วย ส่วนที่ข้าฯ จำได้และเห็นด้วยนั้น เพราะพวก
 โจรจีนที่พูดอยู่บ่อย ๆ และข้าฯ เข้าใจความหมาย จึงทำให้เห็นด้วย ซึ่งข้าฯ ก็ได้บอก
 ประชุมต่อ ๆ ไปซึ่งกรมพวกหมู่บ้านเห็นด้วยเหมือนกัน

ข้าฯ ยังไม่เคยต้องโทษ ต้องหาในคดีอื่นแต่อย่างใดมาก่อนเลย

ข้าฯ ให้การด้วยใจสมัคร ไม่ถูกบังคับหรือขู่เข็ญแต่อย่างใด และข้าฯ ได้ให้การด้วยความสัตย์จริงเพราะคำนึงในความผิดเนื่องจากหลงเชื่อไปชั่วขณะหนึ่ง ซึ่งรู้เท่าไม่ถึงการณ์ พฤติกรรมต่างๆ ที่ข้าฯ ได้ปฏิบัติต่อโจรจีนหรือพฤติกรรมที่โจรจีนได้ปฏิบัติต่อข้าฯ ข้าฯ ไม่เคยแจ้งให้พนักงานผู้หนึ่งผู้ใดทราบเลย

10. เอกสารหมายเลข 50 เป็นเอกสารที่พวกโจรจีนมอบให้ข้าฯ ไว้

อ่านฟังแล้วรับว่าถูกต้อง

(ลงชื่อ) นายชัน แซ่จั้น	ผู้ต้องหา
(ลงชื่อ) ร.ต.อ. สงัด โรจนภิรมย์	สอบสวน
(ลงชื่อ) ปฐม สุทธิวาทนฤพุมิ	สอบสวน
(ลงชื่อ) พ่วง สุวรรณรัฐ	สอบสวน

10. คำแปลเอกสารภาษาจีนหมายเลข 50

ยึดได้จากที่ค้ายพักใจวจินคอมมิวนิสต์หบริเวณ คิววาย. 926818

บ้านนายซัน แซ่จัน

(เพิ่มเติมบางสิ่งเกี่ยวกับการปฏิบัติงานและความเคยชินกับชาวบ้านเผ่ามูตติมในเขตไทย)

1. การปฏิบัติงานคือชาวชนเผ่าถิ่นและยังไม่มีควมคุ้นเคยนั้น ย่อมเป็นการที่ยากมาก สหายที่จะปฏิบัติงานนเริ่มตนจะต้องมีความเชื่อมั่นในใจของตน ความอดทน กตัญญู และต่อสู้ด้วยสมอง ใช้ความรอบคอบ มิใช่ปฏิบัติงานอย่างหุนหันุนใจ มิฉะนั้น จะพูดได้ว่าไม่ประสพต่อความสำเร็จ

เมื่อเริ่มตนจะปฏิบัติงานในท้องที่ หรือหมู่บ้านใด ควรจะต้องตรวจดูสภาพความเป็นอยู่ของชาวบ้านและภูมิประเทศนั้นเสียก่อน เมื่อตรวจดูจบแล้วทางที่ดีคือให้ชาวบ้านนั้นเป็นผู้นำทางและพาไปแนะนำทำความเข้าใจกับคนในหมู่บ้าน หากว่าไม่ได้ผู้นำทาง ควรหาวิธีเข้าไปพบกับตนเองเนื่องจากชาวที่ได้รับจากชาวบ้านนั้นไม่แน่นอนนัก (ชาวบ้านส่วนมากไม่ชอบการปฏิบัติงานของพวกเราในเขตพื้นที่นั้นและพวกเขาไม่เชื่อใจเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาอาจจะพากันสังสัย) หากว่าฟังข่าวจากชาวบ้านเพียงด้านเดียว โดยยังไม่สนิทและเคยชินกันแล้ว ต้องพยายามหาวิธีเข้าไปพบกับตนเอง มิฉะนั้น ก็จากรักไม่สามารถก้าวหน้าได้ เช่นว่า ในเขตพื้นที่สหายพวกเราไปปฏิบัติการ ถ้าเริ่มตนโดยไม่รอบคอบงานก็จะไม่ก้าวหน้าและช้าลง คือไปให้เลิกใช้วิธีพยายามกล้าเสี่ยงกล้าพบ ในไม่ช้าก็จากรักทั้งหมดก็จะวางชน ความจริงสหายพวกเราอยู่ในระหว่างการปฏิบัติงานนั้น แม้ประสพกับอุปสรรคในบางขณะและลักษณะที่ไม่ค่อยดี เกี่ยวกับความไม่เคยชินความหวาดกลัวอุปสรรคเหล่านี้เกิดขึ้นเพราะการเริ่มตนนั่นเอง

2. การเริ่มตนปฏิบัติงานที่ยังไม่เคยพบกับพวกเรานั้น การจะพบปะกับชาวบ้านเริ่มแรกควรต้องใช้สหายปลอมแปลงตัวเข้าไปพบปะก่อนจึงจะทำให้เขาไม่หวาดกลัว จะได้เข้าใกล้ได้ง่ายขึ้น แต่การปลอมแปลงตัวนั้น ควรต้องรู้การแต่งกายของคนชาวบ้านในท้องถิ่นและเสื้อผ้าให้เหมือนอย่างเดียวกับเขาด้วย

3. หากชาวบ้านที่พบกับสหายพวกเราแล้ว มีความหวาดกลัวงงหน ก็ไม่ควรได้ ตามพวกเขาและอย่าตะโกนเรียกเขาโดยใช้คำพูดว่า ชยาห์นี่ ชยาห์ถัว ควรปล่อยให้พวกเขาหนี เพราะว่าการไล่ตามพวกเขาหรือเรียกเขา หรือบอกว่าเป็นคนดี ชยาห์นี่ พวกเรานั้น ในจิตใจของพวกเขาจะต้องคิดว่า เป็นเรื่องที่ไม่ดีอย่างแน่นอน และมีความกลัว มากจน กัดว่า พวกเราจะเป็นคนไม่ดี เกิดเข้าใจผิด อาจนำเรื่องไปแจ้งแก่ฝ่ายศัตรู แต่เพื่อมิให้ชาวบ้านเห็นพวกเราก่อนแล้วเกิดความหวาดกลัวหรือหนี ควรต้องหาวิธีเตรียมการหลบซ่อนตัวไว้ เมื่อพวกเขาเดินใกล้จะถึงจึงใช้หน้าตายมแย้มออกมาพบเขา แต่กระวังอย่าให้เขาเกิดความสงสัย เมื่อพบกับพวกเขาแล้ว เขาก็ไม่กล้างงหนซงหน เราอธิบายเจตนาดีของพวกเราที่มาพบเขา หรือว่า พวกเขากำลังทำงานอยู่ พวกเราก็คือช่วยเขาทำงานนั้นด้วย ในขณะที่พวกเราช่วยเขาทำงานนั้น ก็หาวิธีโฆษณาเพื่อให้พวกเขานิ่งนอนใจ และเชื่อคำโฆษณาของเรา

4. เมื่อเริ่มปฏิบัติการกับหมู่บ้าน จะต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ บางคนที่ยังไม่เข้าใจเจตนาดีและนโยบายของเรา อาจจะไปแจ้งศัตรูให้มา เช่นในท้องที่ ๓๓ วันหนึ่ง พวกเราพบกับชาวบ้านในท้องที่หนึ่ง รุ่งชนกถูกพวกเขาแจ้งให้ศัตรูมา แล้วพวกเขาก็มีความเสียใจภายหลัง เมื่อได้ทราบซึ่งถึงเจตนาของเรา จึงได้มาขอโทษและให้อภัยโทษแก่พวกเราด้วย ฉะนั้น ในท้องที่ใหม่ที่พวกเราพบปะกับชาวบ้านนั้น ควรแสดงความสันนิษิตชอบเป็นมิตรกับเขา ใ้วางใจในเขา มิฉะนั้น พวกเขาจะเข้าใจว่าพวกเรามีความสงสัยและไม่ใ้วางใจ

5. เมื่อได้เข้าถึงหมู่บ้านหนึ่งแล้ว ควรต้องขอให้คนในหมู่บ้านนั้นสักคนหนึ่งเป็นผู้นำทางไปอีกหมู่บ้านหนึ่ง และเป็นผู้แนะนำพวกเราให้รู้จักญาติมิตรของเขา พวกเขาก็จะได้ไม่มีความหวาดกลัวต่อพวกเรา และจะมีความเชื่อมั่นนับถือต่อเราอีก อย่างผลงานของเรา ก็จะสะดอกและรวดเร็วยิ่งขึ้นและไม่ประสับกับผู้ที่เราไม่ใ้วางใจ เพราะว่าพวกเขาได้พาไปทำความเข้าใจซึ่งกันและกันแล้ว เช่น ท้องที่ ๓๓ สหายพวกเราหน้อยหนึ่ง ปฏิบัติงานเพียงเดือนเศษ ก็ได้รับรู้กับหมู่บ้านใหญ่และเล็กถึงสิบหมู่บ้าน ก็เนื่องมาจากชาวบ้านได้พา

ไปทำความรู้จักซึ่งกันและกัน กับนำไปพบกับผู้ใหญ่บ้านถึง 4 คน แต่ต้องระมัดระวังให้รอบคอบเกี่ยวกับผู้นำทาง คนหนึ่งเพียงให้นำไปให้หมู่บ้านหนึ่ง เช่น คนหมู่บ้าน ก. นำไปพบหมู่บ้าน ข. แล้วคนหมู่บ้าน ข. นำไปหมู่บ้าน ค. อย่างนี้จะหลีกเลี่ยงอุบายของผู้นำทางได้

6. ขณะที่ปฏิบัติงานในหมู่บ้านนั้น ก็ผูกพันกับชาวบ้านเพื่อการพบปะในคราวต่อไปไว้ก่อนด้วย ได้ให้เริ่มลงมือปฏิบัติงานติดต่อกับคนวัยฉกรรจ์ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวมลายู) เพราะมีรากฐานอยู่บ้างแล้ว จึงค่อยปฏิบัติงานต่อผู้ใหญ่บ้านกับด้าย (นับถือพระผู้เป็นเจ้า) อย่างให้การรวบรวมชาวบ้านได้ผล และพร้อมกันนั้นคนในวัยฉกรรจ์เป็นผู้มีความรู้สึกอันแรงกล้า

7. ขณะที่พบกับชาวบ้านใหม่ ๆ นั้น ก็ไม่ควรจะปฏิบัติหรือสอบถามเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติหรือถามถึงบุคคลที่มั่งเงินทองหรือส่วนงานที่ดิน เป็นต้น เพราะว่าหากสอบถามอย่างนั้นจะทำให้พวกเขาเข้าใจผิดต่อพวกเราย่างง่ายดาย และพวกเขาจะเห็นว่าพวกเราไม่ซื่อ จึงสอบถามเช่นนี้ เช่นตอนที่ ๓๓ มีชาวบ้านผู้หนึ่งพบพวกเราตรงหนึ่งแล้ว และให้เขามาพบพวกเราอีก เขาก็ไม่มา และหลายเดือนที่ผ่านไปเขาได้รู้ชัดแล้วว่าพวกเราไม่ใช่คนชั่วจึงกล้ามาพบพวกเราอีก และเขารับว่าในขณะนั้นเขามีความหวาดกลัวพวกเรามาก ถัดจากพวกเราจะเป็นคนไม่ซื่อต่อเขา

8. การปฏิบัติงานที่ผ่านมา ชาวบ้านซึ่งยังไม่รู้จักเราดีพอนั้น ไม่ควรให้พวกเขาช่วยซื้อสิ่งของมากนัก (หรือรวมกันไปซื้อ จะกระทบถึงภาวะการณ) หรือมีฉันทน์พวกเขาจะเห็นพวกเราเป็นคนมั่งเงิน หากซื้อสิ่งของมากเขาจะคิดเป็นการค้ากำไรจากพวกเรา เช่นตอนที่ ๓๓ ระยะเวลา 4 เดือน เฉลี่ยแล้วชาวสาร 10 กระจับปี่ และของอื่นอีก ก็จะถูกเขาเอากำไร และขูดรีดเป็นเงินมิใช่น้อย และสิ่งของเสบียงอาหารก็จะมีพอ

9. ขณะที่ปฏิบัติงานอยู่กับชาวมุสลิม ให้เริ่มค้นสนใจเกี่ยวกับสุขภาพพวกเขา (แต่มีข้อออกปากถามว่าบ้านคุณมีคนป่วยหรือเปล่า) ถ้าหายพวกเขาต้องใช้ความสังเกตเอา หากมีคนป่วยให้ถามและให้ยาเขากิน และอธิบายว่าพวกเขาวิชาโรคได้ มีแต่เพียงการให้ยา

แก่เขาเท่านั้นที่เป็นงานชิ้นเด่นที่สามารถให้ชาวบ้านติดต่อพวกเรา เนื่องด้วยชาวมุสลิม
 ในเขตไทยขาดการรักษาโรคเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่ได้ยารักษา และพวกเราร่วมความสนใจกับ
 พวกเขา พวกเขาก็จะระดมถึงคุณงามความดีของเรา การให้การรักษาและให้การเยียวยา
 แก่พวกเขาเสมอ จะต้องมีฤทธิ์ผลต่อพฤติกรรมปฏิบัติงานรวบรวมชาวบ้าน เนื่องจากผลงาน
 รักษาโรคเป็นหลักสำคัญประจำวัน สหยาพพวกเราควรหาวิธีที่ได้จากของในป่า เพื่อประหยัด
 เวชภัณฑ์ของเรา ออกต้านหนึ่งเพื่อระดม และอีกต้านหนึ่งเป็นการประหยัดการเศรษฐกิจ
 และพร้อมกันนั้นควรแนะนำยาที่หาได้จากป่ากับยาที่ขอมมาจากท้องตลาด และอธิบายให้
 ชาวบ้านรู้จักการใช้ก็จะช่วยให้เกิดผลประโยชน์แก่พวกเขามาก เช่นท้องที่ ++ ชาวบ้านเกิด
 โรคหิวอดี้ บางคนถึงแก่ความตาย และชาวบ้านหวาดกลัวกับโรคติดต่อ พวกสหยาพของ
 พวกเราไปถึงก็ให้ยาน้ำกฤษณาแก่นักป่วยกินได้ผลเป็นอันมาก และแนะนำให้พวกเขา
 ไปซื้อเอง ในที่สุดก็รักษาหายไ้หลายคน พวกเขาก็แสดงความขอบคุณต่อพวกเรามาก และ
 ทุกครอบครัวก็พากันชอยาน้ำกฤษณาแก่นักป่วยมาบียงกันและรักษาโรค ระหว่างปฏิบัติงานเพื่อ
 ประชาชนนั้น ก็ได้ปรากฏว่าการให้ยารักษาโรคนั้น เป็นสิ่งที่แน่ชัดว่าเป็นหลักสำคัญ
 และได้ผลประโยชน์มากยิ่งขึ้น แต่กิจการด้านอื่นก็สำคัญเช่นกัน จะต้องเคลื่อนไหวด้าน
 หลักความจริง เพื่อให้พวกเขาได้ซาบซึ้งถึงเจตนาดีด้วยใจจริงของเรา และต่อไปพวกเขา
 ก็จะมีควมสามัคคีกับเราแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ตามที่กล่าวมาข้างต้น ส่วนมากได้รวบรวมมาจากสหยาพพวกเรา ซึ่งปฏิบัติงาน
 ตามท้องที่ต่าง ๆ สหยาพพวกเราควรจะได้เก็บมาพิจารณา ซึ่งระหว่างปฏิบัติงานจะรวบรวม
 ชาวบ้านได้มากยิ่งขึ้นด้วยความชำนาญและความเคยชินของคนด้วย.

Summary

This article is a case study of communist subversion in Thailand by foreigners, who took the opportunity by way of attacking some administrative weak points of the Thai Government. This case occurred in the economic and social environment of a southern Changwad of Thailand. Some of the facts presented here were taken from the confessional notes of a suspect, who was charged with being a communist about ten years ago. The purpose of this article is to give the opportunity to those who are interested to know about some of the forceful tactics of the communists and their ways of subversion.

The suspect, 56 years of age, a Thai national of a Chinese father and a Thai mother was born and resided at Koop Village, Sadown District, Changwad Songkla, which is the place where this case occurred. The charges were: being a member of a secret communist society, rebellion within the country, illegally locking up people and taking away their freedom, making plan with the others to murder and attempting murder.

The above events took place during the year of 1944 - 1953 (2487 - 2496) The suspect confessed everything and made no attempt to defend himself in any way.

The people of the Koop Village had come to associate with the Chinese communist bandits for the first time at the end of 1944 (2487). One day, about twenty Chinese bandits with arms plundered and seized the police station of the village. Later on in the year 1949, five Chinese bandits with arms came to see the suspect and asked for food supply. The suspect was so afraid that he dared not refuse them.

Between 1949 and 1952 (2492-2495), the Chinese bandit forbade the suspect to go out of the village without their permission. There were only four or five near-by villages where he was allowed to go for the purpose of introducing the communists to the people of the other villages. Towards the end of 1952 (2495), the communists began to trust the suspect and hence he had been assigned a job of collecting money from the people of a few villages. The suspect was supposed to report to the communists the names of the villagers who refused to make any contributions. Every time he reported the names of the refusers, the latter would be murdered; and the bodies of the victims could be found nowhere. Apart from that, the suspect was also responsible for keeping an eye on the movement of the Thai and English police. The report on the

movement of the police would be given to the Chinese bandits through the following signals. There was a big tree about forty metres from the old police station of their village. A wood-stick was plunged down under that big tree. If there were thirty police or under, the man on duty would have to use a rope to make one circle and put it around the top of the stick. On the other hand, if there were more than thirty police, there would be two circles. The signals must be continuously left like that until the police had gone away. If no signals could be seen, it meant safety. However, the Chinese bandits would give their own signals to the suspect by making noises with sticks before they came out from their hiding places.

The suspect confessed that all those who had given help to the communists were able to live happily and safely. When it came to that point, the suspect said that he changed his mind and started to give help to the communists willingly. Thereafter, he began to give full support by supplying them continuously with food. The suspect also undertook the job of making a report to the communists on those who were against them. At first the communists would give warning to their enemies, whoever their names were sent in. If they still did not listen to their warning, the communists would have them taken away. And no villagers dared report the communists' action to the police. Since 1952 (2495), there had been meetings among the villagers arranged by the suspect and the communists. During those meetings, the villagers would be told about the various policies of the communists. They explained that they had been fighting for freedom. After they were successful in taking over the government of Malaya and the southern part of Thailand, they promised to give freedom to all villagers. Everything produced there would go to the state. The old people would not have to work, they would be taken care of by the State. There would be plenty of children hospitals as well as schools with no charge. The poor would receive their shares from the rich ones. All people would be equal in wealth etc. The suspect admitted that he quite agreed with some of the policies; especially the above mentioned ones.

The last section of the case is the confidential notes, written in Chinese called "Paper No. 50" which was given to the suspect by the communists. The paper mentioned about what should be done in order to achieve the ultimate aim. Those suggestions were obtained from past experiences. For example, it was suggested that the work should begin with a thorough investigation of how the villagers lived and what the geographical conditions of the area were. They were also advised to be friendly with
